

(Verkort nummer)

Pasen

Op Goede Vrijdag-middag sterft de Heer aan het kruis, — en dat er toch maar niemand aan de echtheid van zijn dood zou kunnen twifelen, laat de Voorzienigheid toe, dat een romeins soldaat hem met de punt van zijn speer door de zijde steekt. Enkele dappere vrouwen, leerlingen van Jesus, maken heel het gruwelijke gebeuren van de goede vrijdag-middag tot het laatst toe mee: zij stonden bij het Kruis, toen de Heer daaraan hing en stierf, — zij zijn niet van het Kruis geweken, toen de joden na de dood van Jesus de Calvarieberg verlieten en het Kruis met het dode lichaam des Heren in de donkere avond achterlieten. Zij hebben Josef van Arimatea het lijk van het Kruis af zien nemen en hebben hun dode, gruwzaam bebloede Heer schoon gewassen en met geurige kruiden in een witte doek gewikkeld en begraven. Zij hebben gezien hoe er een zware steen voor het graf in de rots werd gewenteld, — en pas toen alle van goede vrijdag werkelijke helemaal ten einde was, zijn zij naar de stad Jerusalem teruggegaan. De zaterdag, de Joodse sabbat, was volstreckte rustdag waarop iedereen thuis bleef.

Maar zondagmorgen vóór dag en dauw zijn zij alweer met grote vazen reukwerk onderweg om de dode Jesus te balsemen.

Deze vrouwen spelen een belangrijke rol in de geschiedenis van Jesus' Verrijzenis. Zoals in de geschiedenis van

de zondeval der mensheid een ongelovige en ongehoorzame Eva haar trieste rol vervult, zo komen ook Eva's, nieuwe Eva's, gelovige en Godgetrouwe vrouwen, voor in de geschiedenis van ons heil. Zulk een nieuwe Eva is Onze Lieve Vrouw, die in geloof en gehoorzaamheid de nieuwe Adam, Jesus Christus, in de Kerstnacht ter wereld bracht. Zulke nieuwe Eva's zijn ook deze vrome vrouwen van de Paasmorgen. Zij zijn het oerbeeld van de Kerk, of wat de Kerk zijn moest: in geloof en gehoorzaamheid onaflaatbaar verbonden met de gekruisigde en verrezen Heer.

Zij maken zich onderweg zorgen over de grote grafsteen: „wie zal zo galant zijn de steen voor ons af te wentelen voor het graf?” Maar als zij aan het graf zijn aangekomen, is de steen al afgewenteld. Zij buigen zich ontsteld voorover in de grafspelonk en zien, dat het graf leeg is. De doek, waarin zij het dode lichaam hadden gewikkeld, ligt er nog, maar het lichaam des Heren is verdwenen.

Dit is het eerste tafereel van Pasen: drie vrouwen, met vazen reukwerk in haar armen, op een vroege lentemorgen, bij een stil verlaten graf.

Maar daar sluit onmiddellijk een tweede tafereel aan, dat herinnert aan de Kerstnacht: zoals in de Kerstnacht Engelen Gods de geboorte des Heren verkondigden, zo verkondigt een bovenaards Godsgezant Jesus' verrijzenis: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Gij zoekt Jesus van Nazaret, de gekruisigde: hij is niet hier, hij is verrezen, zoals hij voorzien had”. En

nu krijgen zij de boodschap: „Gaat ijlings naar de stad terug en zegt aan de leerlingen, dat Jesus verzezen is en dat zij hem zullen zien”.

En dan komt het derde tafereel van de Paaszondagmorgen. Op de stille, verlaten weg tussen het graf en de stad komt hun iemand tegemoet. Als zij elkaar genaderd zijn, spreekt hij hen aan: „Avete, wees gegroet.” Het is de stem van Jesus, die zij uit miljoenen zouden hebben herkend. Zij vallen hem in een verrukkelijk gevoel van zaligheid woordeloos aanbiddend te voet. Zij hadden een zalig Pasen.

Dr. K. de Beer, Hilvarenbeek.

IN MEMORIAM

17 december 1961.

In de valavond.

„Onmogelijk”, „ongeloofbaar” zijn de eerste stamelingen na de prille vlagen van geruchten.

Daarna twijfel en 't niet-kunnen-verwerken, niet-kunnen-aannemen.

Maar de mare ging verder door Oirschot; men moest het wel geloven:

Jan Peeters is dood!

't Bleek zo te zijn.

Hopman van de guld, van St. Sebastiaan!

Plotsklaps is Jan geveld!

Men werd stil, stom.

Even daarna drentelende en drukdoende.

Dan kwamen onze voeten tot rust; ons hart echter bonsde door.

't Was een slag. Niet te beseffen.

De gildebroeders kregen een leeg gevoel, een akelig gevoel.

't Gilde treurde en rouwde.

Mysterie van de dood!

Jan Peeters Hopman-af!

Wie had dat ooit kunnen denken, durven denken!

Zó kunnen of durven denken!

't Is zo en 't zij zo.

Wij allen achten ons omringd door het leven, maar neen, als men even zijn gedachten in die richting keert, bij-stelt, weet men 't: wij zijn de dood méér nabij!

Hoe was Jan Peeters, de Brabantse mens, vooral de gilde-mens, niet omringd door 't leven; met volle teugen nam hij daarvan tot zich.

Jan was een levenskunstenaar; ook 'n Breugeliaanse mens.

Van Jan Peeters, van z'n grollen, z'n schalkse guitigheden, z'n schoon gezegdes, maar ook van z'n (waarom zou ik 't bekende verzwijgen), van z'n niet overal even goed inslaande „grapjasserijen” is een boek te vullen.

Zijn woorden, zijn geest zullen ons steeds bijblijven.

Jan was „niet te vangen” en hij was vol van geest.

Jan was begaafd, hij was (ja „was”!, telkens „was”) hij was een diependeker.

Hij kon „diep”, „ernstig” en „waar” zijn gedachten uiten en weergeven.

Hoe rijp doordacht kon Jan iets zeggen, iets te berde brengen.

In 'n artikel in „De Gildetrom” is het gilde, het gildewezen, met kernachtige woorden door hem ontbolsterd.

Jan wist, voelde aan wat het gilde behelst. Hoe wijs schreef hij aldaar, sprekende over de gildische waarden: „het is kunstiger rijk te blijven dan rijk te worden”!

Nu is zijn plaats leeg!

Zijn mond is verstomd, zijn handen versteend, en zijn hart, waaruit, zonder tooi of praal, zijn eenvoudige, schone Brabantse taal vloeiende, ligt stil.

„DE GILDE Trom”, periodiek, uitgave van het Bestuur van de Kring „Het Kwartier van Oirschot”, aangesloten bij de Federatie van Noord Brabantse Schuttersgilden. REDACTEUR: C. A. B. A. M. SCHADE, te Moergestel. ASSISTENT-REDACTEUR: H. A. J. VAN ERVE, te Moergestel. ADMINISTRATIE: M. A. P. ADRIAANSEN, Kloosterstraat 9, te Goirle. TYPOGRAFISCHE VERZORGING: M. C. VAN DE VEN, DRUKKERIJ „DE HOOP”, Hoogvenestraat 163, te Tilburg. ABONNEMENTEN: leden f 0,30 en voor niet-Gildebroeders f 1,50 per jaar. Girorekening nr. 50.99.00 t.n.v. „De Gildetrom”, te Moergestel.

Zijn Hopmanschap was een weldaad voor de guld.

't Is niet op te noemen, niet te benaderen, wat Jan voor St. Sebastiaan deed.

Zijn leven, nu afgebroken, was door-

weven met 't gilde. 't Gilde stond voorop. Daar dacht en werkte hij aan. Subliem van zorgzaamheid noemt onze wetgeving: „zorgen als een goed huisvader”.

Betere omschrijving om het hopman-

schap van Jan Peeters te typeren ken ik niet.

De verwerving van onze gildehof was grotendeels zijn werk. Hij zag, dat het goed zou zijn voor zijn guld. Niet alleen 't bezit als zodanig stond Jan voor ogen, neen, Jan doorzag, begreep, dat de onderlinge band daardoor verstevigd werd. Dergelijk gemeenschappelijk eigendom kán in het wisselvallige van het leven de laatste schakel zijn, welke algehele ineenschrompeling voorkomt. Het „doorgaan”, 't verder bestaan, ook in tijden van zekere terugval, stond de Hopman voor ogen. Dat is „hart hebben voor iets”, dat is in overdrachtelijke zin „een goed huisvader zijn”.

Veel is er op te sommen; vele daden, als even zovele weldaden voor St. Sebastiaan!

Wat velen niet weten: Jan was in zijn jeugd gekant tegen de guld, dat suffige gedoe.

Maar al lezende in onze oude gildeboeken sloeg Jan innerlijk om: de Saulus werd een Paulus!

't Leven slaat dikwijls om! Verkeerd! Hoe trokken wij als guld dikwijls door de Koestraat!

Wie denkt dan niet aan Jan z'n overtrek met „de skon kaar”.

Onvergetelijk, onnavolgbaar.

Maar nu trekken wij in andere richting door zijn straat.

De laatste gang van de Hopman.

De rouwende guld voorop.

'n Lange stoet met vele gildevrienden en gildebestuurderen.

In de vrieslucht ketsen de klanken der doodsklokken hard af op de keien.

Al trekkende wellen vele gedachten omhoog.

Dooreendwarrelende gedachten.

Men ziet de rouwkrans van 't gilde voorop en meteen flitsen de gedach-

ten naar kransen, welke Jan ooit al improviserend vlocht van brem en weibloemen, gewrocht om 'n onverwachte hoge prestatie te belonen.

Men passeert „Oud-Brabant”, 't voormalig gildehuis, en „Hotel Princée”, 't huidige.

Gedachten, gedachten.

Ze vervlieden, evenals 't aardse leven! In ons impossant kerkgebouw, tijdens de H. Mis der Overledenen, woelen de gedachten verder en overweegt men 't vergankelijke.

Hoe dikwijls heb ik Jan hier gadegeslagen.

De negenuurse Mis was zijn Mis.

Nu is het later!

Het dies irae klinkt in de machtige ruimte en dan is er de aller-, allerlaatste gang.

Onder de toren bedenk ik hoe Jan zijn onafscheidelijke pijp veelal daar al aanpafte.

Nu is Jan zijn pijp uitgeklopt!

Het werk aan de toren op en onder de steigers ligt stil.

Ook zonder vorst had het een ogenblik stil gelegen.

Eenieder laat het werk rusten als de lijkstoet zich in beweging zet.

Eerst was het de buurt, nu zijn het jonge gildebroeders, die de baar torsen.

Zo komt dit mooie gebruik voor allen tot zijn recht.

Zachtjes schuifelt de stoet verder.

De twee kastanjebomen, welke het „torenpad”, uitlopend vlak op ons gildehuis, markeren, doen hun best met winterse tooi een laatste groet te brengen.

Een groet aan één hunner bewonderaars.

Een kort stuk door de Nieuwstraat om dan „de hoek om te gaan”. De bekende hoek aan het huis van 'n ander groot gildelid die voorging.

Op het kerkhofpad ontwaart men aan zijn linkerhand, over de hoven heen, de twee schutsbomen, welke in de tuin van Princée de lucht in boren.

Schutsbomen, waaronder, hoe kort geleden nog, met de laatste kermis, ook Jan zijn pijlen en zijn snaaksigheden verschoot!

Het is voorbij.

Dringend verzoek

zo snel mogelijk correspondentie van de redactie te beantwoorden.

Deze gaat nier meer te veld om antwoorden op te halen!

Het „nooit meer” snijdt door de ziel.
't Einde van de droevige tocht is in
zicht.

Tussen zovelen, die ons voorgingen,
wordt ook Jan ter ruste gelegd.

Op de schoonste plek van het kerkhof:
onder de jonge treurwilg, behangen
met franjes van takken en twijgjes.

In zijn jeugdigheid roept deze wilg ge-
dachten op aan het leven, dat veel in-
houdt, veel doet verwachten, maar
tegelijkertijd wijst ons zijn afhangelende
„gestalte” op de ernst van het leven
en de onafwendbaarheid van de dood.
Nu is de tijd van de laatste groet aan-
gebroken.

De priester verricht de absoute.

De kerkelijke gebeden en zegen ver-
gezellen Jan naar zijn Schepper.

Onze deernis gaat heen naar hen, die
dicht bij de groeve staan: de echtge-
note, de zoon en dochter.

Troostwoorden, hoe goed bedoeld ook,
dringen niet door.

Woorden kunnen onze innige deelne-
ming niet vertolken.

Laten wij slechts dat doen spreken wat
kán spreken: ons gebed voor de ziele-
rust van onze Hopman en medeleven-
de vriendschap voor hen, die achter-
bleven.

Het afscheid is daar.

Ook voor het Gilde van St. Sebastiaan.
Jan, zo zoudt gij het zeggen: „Ge zèt
bedankt”.

Zo zeggen wij het ook: „Bedankt voor
alles”!

En moge de H. Sebastiaan voor U ten
beste spreken.

Dat zál hij, want gij waart hem steeds
waardig!

Zijn Deken, Th. A. v. d. Loo Jr.

Van de redactie

Wegens veelvuldige afwezigheid van de
redacteur en ziekte van de secretaresse -
terwijl ook de assistent-redacteur zich nog
zeer in acht te nemen heeft - terwijl ook
vele brieven aan gildefunctionarissen nog
niet beantwoord werden - zóveel vertra-
ging opleverde, dat de redactie besloten
heeft het Voorjaarsnummer na de Kring-
dag op 20 mei uit te geven, zodat de
uitslagen van de wedstrijden nog zullen
kunnen worden opgenomen.

IN MEMORIAM

P. C. VAN OIRSCHOT.

Als een schok ging de mare van het
plotseling overlijden op 17 maart 1962
van Gildebroeder P. C. van Oirschot
door de gelederen van Gilde St. Se-
bastiaan en Barbara te Moergestel.

Wie had ook maar kunnen of durven
denken, dat dit zo arbeidzaam leven
reeds op 57-jarige leeftijd zou worden
afgebroken. Gods raadsbesluiten blij-
ven voor ons mensen echter ondoor-
grondelijk.

Kees van Oirschot was een gildebroe-
der uit het goed hout gesneden. Hij
was er immer op uit de belangen van
Gilde St. Sebastiaan en Barbara te
dienen. Zeer zelden ontbrak hij bij
gelegenheden, waarbij het gilde be-
trokken was.

Door zijn blij en opgeruimd karakter,
zijn gulheid, goedheid en activiteit in
het verenigingsleven, was hij een
vriend voor iedereen, die omgang met
hem mocht hebben. Zijn vrienden wa-
ren talrijk, hetgeen overduidelijk tot
uiting kwam bij zijn begrafenis, die
op 21 maart j.l. met gilde-eer plaats
had.

Het verlies is groot, niet alleen voor Gilde St. Sebastiaan en Barbara, doch in de eerste plaats voor zijn echtgenote en talrijke kinderen.

Moge God hem reeds de beloning geschonken hebben voor het vele goede, dat hij in zijn leven heeft gedaan, en moge Hij overvloedig kracht en sterkte schenken aan zijn gezin.

Hij ruste in vrede.

H. A. J. van Erve, Thesaurier.

Rouw over St. Dionysius

Petrus Wilhelmus van der Weeg.

Op 26 februari j.l. is een van onze trouwe gildebroeders van ons heengegaan. Al kon hij de laatste jaren, in verband met zijn leeftijd van 85 jaren, niet meer zo vaak onder ons zijn, toch had alles wat met het Gilde verband hield zijn warme belangstelling.

Reikhalzend zag hij steeds uit naar „De Gildetrom”, waardoor hij op de hoogte bleef van hetgeen er in de Kring omging.

In zijn bidprentje lezen wij dan ook: „Hij had niet enkel belangstelling voor de kleine huiselijke gebeurtenissen, maar zijn geest stond open voor de dingen daarbuiten”.

Ons medeleven gaat uit naar zijn vrouw en zoon. Moge God hen sterken is de wens van ons allen.

Op 28 april j.l. ontvingen wij het treurige bericht van het overlijden van

on aller vriend Martinus Johannes van Nieuwburg.

Een goed Gildebroeder, welke steeds bereid was de helpende hand te bieden waar dit in het belang van het Gilde nodig was.

Bij zijn uitvaart kwam dit uitdrukkelijk naar voren, gezien het grote aantal gildebroeders welke hem op zijn laatste tocht uitgeleide deden.

Steeds heeft het hem gespeten, dat hij het zo begeerde keizerschap niet heeft bereikt. Na tweemaal achtereenvolgende koning te zijn geweest, moest hij zijn plaats afstaan aan de jeugd.

Zijn sterke wil en blijheid bleven hem tot de laatste dagen bij en een van zijn laatste wensen was met gilde-eer te worden begraven.

Hieraan hebben wij gaarne gehoor gegeven.

Tinus, rust in vrede.

M. C. van de Ven.

Contributies enz.

Laat toch ieder gilde, wat nog niet aan zijn verplichtingen voldaan heeft, dit zo spoedig mogelijk in orde maken.

Het gaat hier om achterstallige contributies en boeten aan de Kring en de abonnementen Gildetrom.

Wijziging gironummer

Met ingang van 23 juni a.s. wordt het gironummer der administratie: 1139459